

SBOROVÝ ZPRAVODAJ

duben-květen 2003**6,- Kč****CASD v Mladé Boleslavi**

„Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomoci a štítem. Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná, žehná těm, kteří se bojí Hospodina. Jak malým, tak velkým.“

Citát:

„Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci úplně hotové, A poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel.“

Antoine de Saint-Exupéry

BUDE ŽÍT?

Sedím a přemýšlím nad životem naší víry a nad její budoucí existencí. Kolik různých pokušení, vlivů a zraňujících šípů „nepřítele“ míří do našich srdcí. Čím dál víc poznávám, jak se naplňují slova apoštola Petra: „*Buďte střízliví, bděte; nebo protivník váš dábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral*“ (1 Pt 5,18).

Kladu si otázku, na co asi má lev nepřítel, největší zálsok? Že by na naše stehýnka nebo prorostlé pororce? Jistě že mu z nás nestačí jenom kousek. Chce nás celé a nejlépe i s našimi rodinami a přáteli. Dnes já, zítra ty, příště někdo druhý, nebo možná všichni stojíme tváří tvář myšlenkám, které se potýkají s hlasem našeho svědomí a

vyvolávají v nás rozporuplné otázky a pochybnosti.

- Proč mne Pane Bože nevyvedeš z pochybností, abych mohl jít ve víře s radostí dál?

- Kde najít další důkazy o Boží lásce, když nerozumíme tomu, co se děje okolo nás i v nás?

- Proč nás trápí nemoci a neklid a co bude s námi dál?

- Proč musíme na vyslyšení modliteb tak dlouho čekat a mnohdy se ani nedočkáme?

- Kde je naplnění Ježíšových slov: „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu“ (Jan 14,13).

Platilo toto zaslíbení jen pro učedníky, nebo je aktuální i pro nás dnes? Mnohé z otázek si kladu tím víc, čím víc vnímám starost o svěřené společenství mých milých spolubratrů a sester i o sebe samého. Kde je chyba, když nevidíme naplnění těchto a mnohých dalších zaslíbení?

Bezpečně vím, že nevyvíjí-li se okolnosti našeho života podle našich představ, není to důvod k pochybnostem o Boží lásce, shovívavosti a moci řešit naše problémy. Je to naopak! Modlíme se, aby nás Pán vedl, předcházal a posiloval a On tak činí! Jen my nerozumíme Jeho cestám, protože jsou jiné než ty lidské. To, co je pro nás nejlépeší, ví jen On sám, protože nás zná – je přece náš Tvůrce! Slíbil: „Já jsem s vámi až do skonání tohoto věku“.

Připouštím, že existují okamžiky, kdy je nám Pán více vzdálen, ale to je problém nás samých! Sáhněme si do svého svědomí. Není to tehdy, když jsme se svobodně roz-

hodli od Boha vzdálit tím, že jsme neduslední, nebo nerespektujeme Jeho rady, protože nám překáží v našich plánech? Pak si budme jisti, že Bůh nás má příliš rád, než aby nás nechal jen tak odejít! Ale nedivme se, vždyť jde o věčný život! Cesty k návratu, to jsou Boží zastavení, která obyčejně i bolí ve svých důsledcích. Máme vyzkoušeno, že silný vliv přímluvných modliteb sborového společenství je pro každého z nás nezanedbatelnou pomocí.

Ještě jeden důvod problémů mi přichází na mysl. Je obsažen v biblickém textu ve slovech Ježíše Krista k Šimonu Petrovi: "Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici (Lukáš 22,31). Na jiném místě Ježíš praví: „Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavříň života, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují“ (Jk 1,12).

Poznal jsem, že život víry není „kšeft“. Pane dej a já pro Tebe také něco udělám. Když nedáš, tak jaký je důvod k víře, poslušnosti a úctě? Pojem třibení odhaluje smutnou skutečnost. *Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích“ (Mt 7,21).*

Kam se poděla naše horlivost plynoucí z první lásky k Bohu? Kde je užitek, který máme odevdat Pánu Bohu jako správci svěřených hřiven, až se vrátí zpátky na zem? Jsme připravení každý sám za sebe a s pokornou modlitbou hledat odpověď u Boha?

Nepolevujme v jistotě, že v našich starostech i problémech je s námi Pán, který nás miloval dříve, než my jsme jej vůbec mohli poznat! On trpí s námi, a rozumí nám, protože sám prošel největším utrpením. Bůh nás miluje a podpírá nás, když máme pocit, že jsme v tom sami. Nepolevujme na modlitbách jeden za druhého!

Připomínám alegorický obraz člověka, který zpětným pohledem na své a Boží stopy v písku Bohu vyčítá, proč jeho stopy končí v momentě, kdy ho nejvíce potřeboval? A jaká byla odpověď? „To, že se dvoje stopy spojují v jednu, to je okamžik, kdy

jsem tě neopustil, ale nesl jsem tě ve své náručí.“

Plně se ztotožňuji s textem dopisu, který Pavel poslal do Filipského sboru. *Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat tížďadostí ani ješitností, nýbrž v pokore pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechtě je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: A tak moji milí, jako jste vždycky byli poslušní - nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti - s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Všechno dělejte bez reutání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět, držte se slova života, abych se vámi mohl pochlubit v den Kristův, že jsem nadarmo neběžel, ani se nadarmo nena-máhal (Fp 2,1-16).*

Moji milí, otevřeme oči k zaslíbené budoucnosti, o kterou stojí za to bojovat. Nevzdávávejme svou víru, i když často bolí. Spojme se na modlitbách, aby nás neminul dar Božího Ducha, tolik nezbytný pro dění posledních událostí, neboť jen velmi maličko a Ten, který má přijít, přijde a nebude meškati.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Váš bráška a spolubojovník v Pánu Ježíši
- Pavel P -

O. Chambers - O hříchu

„Okamžitě svůj hřích vynesete na světlo a vyznejte jej. Pane, v tom jsem se provinil. Pokud to neuděláte, začne vám tvrdnout srdce. Jedním z trestů za hřích je to, že s ním musíte žít. Není to jen Bůh, kdo trestá hřích, ale hřích sám se zabydlí v hříšníkově a vybírá si svou daň. Potom vám nepomůže žádný boj ani modlitby, abyste s určitou věcí mohli přestat, a odplatou za hřích bude, že si na něj postupně zvyknete, až přijde chvíle, kdy ho přestanete jako hřích vnímat.

Změnit nebo ochránit člověka před důsledky hříchu, který se v něm zabydlil, nedokáže nic jiného než moc Ducha Svatého.

Př 17,9 Kdo je přítel?

Přátelé jsou lidé, v jejichž přítomnosti se odvážíš být sám sebou. Nemusíš před nimi nic skrývat. Jsou to ti, kteří od tebe nechtějí nic jiného, než abys byl tím, kým jsi. Nevyžadují, aby ses dělal lepším, ani horším. Když jsi s nimi, cítíš se jako vězeň, který byl prohlášen za nevinného. Vůbec si nemusíš dávat pozor. Můžeš říci, co si myslíš, samozřejmě, pokud to myslíš upřímně. Přátelé tě pochopí.

Když jsi s přáteli, můžeš volně dýchat. Můžeš se přiznat ke svým omylům, hříchům, pýše, samolibosti, nenávisti i zlobě. Navzdory všem tvým nedostatkům ti zůstanou věrní. Nemusíš být opatrný na to, co řekneš nebo uděláš. Mají tě rádi i tehdy, když se k nim nechováš zrovna pěkně. Můžeš s nimi plakat i zpívat, můžeš se s nimi smát i modlit se. V tom všem ti rozumějí, chápou tě a milují tě. Kdo je tedy přítel? Zopakuj to ještě jednou: člověk, v jehož blízkosti se odvážíš být sám sebou.

Jedno anglické vydavatelství vyhlásilo soutěž o nejlepší definici přátelství. Mezi tisíci odpověďmi byly i takové:

Přítel je člověk, který násobí radost a dělí zármutek.

Přítel je člověk, který rozumí našemu mlčení.

Přítel je ten, kdo ví o tobě všechno, a navzdory tomu tě má rád.

Definice, která zvítězila:

Přítel je ten, kdo přichází, když už všichni ostatní odešli.

Biblický pohled na vztah muže a ženy

Záměrem této krátké série článků bude prozkoumat Boží záměr se vztahem mezi mužem a ženou tak, jak je nám zachován v řadě textů Písma. A je nutno na úvod konstatovat, že se jedná o texty, jež při povrchním čtení mohou snadno vést k vyhraněným až nebiblickým názorům na nejkrásnější a nejsilnější vztah, který z Boží milosti mohou dvě lidské bytosti, muž a žena, prožívat mezi sebou navzájem. Chtěl bych se zde proto věnovat nejdůležitějším z takovýchto textů a pokusit se o poctivý a čestný výklad na základě gramatického rozboru, biblického kontextu a dobových souvislostí.

Každému pozornému čtenáři Písma pravděpodobně, vzhledem k našemu dnešnímu tématu, vystanou na mysli alespoň některé z následujících otázek:

Jaký byl původní záměr Stvořitele ohledně vztahu muže a ženy? Byla žena Bohem stvořena jako podřadnější stvoření? Vždyť čteme, že byla stvořena až jako druhá a vzešla z muže, že byla stvořena pro muže a že ji muž pojmenoval. Jak to bylo po pádu prv-

nich lidí do hříchu? Čteme přece v Gn 3. kap., že žena bude po svém muži toužit a on nad ní vládnout. Nepropaguje snad celý SZ polygamii, patriarchát a nestaví ženu na nejnižší společenský stupeň? Jak se stavěl k ženám JK, změnilo se něco jeho příchodem na zem? Jak se vyrovnat se Pavlovými texty v novozákonních listech, kde píše, aby se ženy podřizovaly mužům?

Podívejme se proto nyní dnes na první dva texty, ze kterých tyto otázky vyplývají.

Gn 1,26-28

26 A řekl Bůh: „učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby a ať panují nad rybami vod a nad nebeským ptactvem a nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“

27 A stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Boha jej stvořil, jako muže a ženu (samce a samici) stvořil je.

28 A Bůh jim požehnal a Bůh jim řekl: „plodte a množte se a naplňte celou zemi a podmaňte ji a panujte na rybami vod a nad nebeským ptactvem a nad každým živočichem hýbajícím (plazícím) se po zemi.“

Již z prvního citovaného verše je zřejmé, že Bůh tvoří člověka jako muže a ženu. Toto stvoření pak Bůh později charakterizuje jako „**velmi dobré**“ (v. 31). První otázka však zní: Jednalo se o dvě rovnocenné lidské bytosti? Odpověď zní jednoznačně „ano“ na základě nejméně dvou důvodů:

1. Protože ve **v. 27** není „člověk“ určen jako „muž“ nebo jako „žena“, ale jako „**muž a žena**“ (dosl. „*samec a samice*“, tj. s důrazem na odlišnost pohlaví a schopnost rozmnožování).

2. Bůh vždy mluví k oběma zároveň a ne jen k Adamovi. Všude je množné číslo: **v. 26 „ať panují“**; **v. 28 „požehnal**

jim“, „**rekl jim“**, „**plodte a množte se a naplňte celou zemi a podmaňte ji**“.

Vidíme tedy, že to není jen muž, kdo má panovat, vládnout a že nejen muži je žehnáno. Tato slova platí pro muže i ženu stejným dílem. Oba byly stvořeni jako dvě rovnocenné bytosti, partneři v životě a ve společenství s Bohem. Významný protestantský teolog K. Barth řekl: „Není možné říci člověk, aniž bychom museli říci „muž“ či „žena“, ale zároveň také „muž a žena“. Člověk existuje ve své odlišnosti, ve své dualitě.“

2. kapitola knihy Genesis pak dále rozvíjí detailněji zprávu o stvoření z 1. kap. Je s ní však v souladu a nebo stojí tato druhá zpráva v protikladu k té první?

Gn 2,18.21-23

18 A řekl Hospodin Bůh: Není dobré, aby byl člověk sám, učiním mu pomoc jemu rovnou.

21 A uvedl Hospodin Bůh na Adama hluboký spánek a (on) usnul. A vzal jedno z jeho žeber (boků) a uzavřel masem (to místo) pod tím.

22 A vystavěl Hospodin Bůh z žebra (boku), které vyňal z Adama ženu a přivedl ji k němu.

23 A řekl Adam: Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla. Ať se nazývá žena, neboť z muže jest vzata.

Na začátku 2. kapitoly (2,7) čteme, že Bůh tvoří jako prvního Adama a podle naší logiky si z toho odvozujeme, že žena je podřadnější, protože přišla na řadu až jako druhá. To je však řecký způsob myšlení, nikoliv hebrejský. Hebrejský literární útvar často používá takzvanou inkluzi (někdy nazývanou také „kruhová konstrukce“). V takovém literárním útvaru se klíčové důrazy umísťují do dvou míst příběhu: na jeho počátek a na jeho konec. Struktura 2. kapitoly Genesis velmi dobře zapadá do takového typu textů a zřetelně zde vyvstávají dvě ohniska: na počátku a na konci vyprávění, tj. stvoření muže a jemu odpovídající stvoře-

ni ženy. Celý posun v textu pak není od nadřizeného (muž) k podřizenému (žena), ale od nekompletního ke kompletnímu. Žena je zde vykreslena nikoliv jako podřadné stvoření, ale jako koruna celého stvořitelského díla!

Jak je to však s účelem stvoření ženy? Není zde snad napsáno, že byla stvořena proto, aby muži pomáhala? Výraz „ezer“ se většinou překládá jako „pomoc“ či „pomocník“, ale tento překlad, byť je gramaticky správný, může být špatně pochopen. V našem způsobu myšlení je pomocníkem někdo významově nižší. Jako vhodné analogie lze uvést např. vztah asistentů vůči profesorovi či závozníka k řidiči. V hebrejském pojetí je tomu však jinak. Výraz „ezer“ je v Písmu použit mnohokrát a vždy ukazuje na to, že ten, kdo pomáhá, je vždy ten, kdo „na to má“, tj. je lépe vybaven či je ve výhodnějším postavení než ten, komu je pomoc určena (př. Ex 18,4; Ž 33,20; Joz 10,3,4; 2S 10,11 aj.). Pomocník v hebrejském myšlení rozhodně není v podřizeném vztahu vzhledem k tomu, komu je pomoc poskytována. Vhodnou analogií je např. lyžařský instruktor se svými schopnostmi, který je pomocníkem žáka učícího se stát na lyžích nebo člověk, který zachraňuje tonoucího (musí to být dobrý či dokonce lepší plavec než ten, kdo se topí).

Navíc je výraz „ezer“ dále určován kontextem. V našem textu zde máme výraz „**neged**“, který v sobě nese myšlenku „být před něčím“ či „být protějškem“. Proto se spolu s předložkou „kaf“ překládá správně jako „**pomoc jemu rovná**“.

Vidíme tedy, že text nás nepustí k ničemu menšímu, než že žena je naprosto rovnocennou bytostí muže, je Adamovou „partnerkou“. A dokonce má něco, co Adam nemá a čím mu může pomoci. Rozhodně zde není ani náznak podřizenosti ženy vzhledem k muži.

Nyní se ale můžeme oprávněně zeptat: Proč vlastně potřeboval Adam pomoc?

A před čím? Bible to nerozvádí, ale z náznaků si snad můžeme dovolit formulovat následující teorii:

Bůh stvořil všechna zvířata po párech, ale nikoliv Adama. Bůh tak učinil záměrně, protože chtěl pomoci Adamovi poznat něco, co bylo lepší, aby poznal z vlastní zkušenosti, totiž že samota (vzhledem k vlastnímu druhu) je skutečnost neveselá až v důsledku frustrující a nekonečně smutná. Proto Bůh tvořil ženu až po určitém čase, když si toto vše Adam naplno uvědomuje a touží po partnerce. Ve svém nitru Adam cítí, i přes blízké společenství s Bohem, jistou prázdnotu a samotu a tehdy přichází ta pravá chvíle a Bůh tvoří Adamovi partnerku.

Možná ale namítneme: Když se Adam potřeboval něčemu naučit, proč se to nemusela učít žena? Možná že odpověď je až dojemně jednoduchá: Bůh stvořil ženu jako bytost schopnou od prvních minut svého života vidět krásu a potřebu vzájemného partnerského vztahu. Vidíme to i dnes ve stavu, který se v mnohém liší od dokonalého stavu v ráji – jsou to muži, kteří nemají moc chuť se ženit a přijmout tak trvalý závazek vzájemného vztahu, jsou to převážně muži, kteří jsou pak svým ženám nevěrní a jsou to většinou muži, kteří mají méně citu pro druhého člověka. Nechci zde hanět muže, chci pouze nastínit fakt, že mentalita muže je často tvrdší a méně schopná vzájemného vztahu než mentalita ženy.

Ve zprávě o stvoření člověka z 2. kap. Gn je krásné povzbuzení pro vás ženy: Bůh vás stvořil lépe vybavené než muže co se týká schopnosti žít v partnerském vztahu. Díky tomu nemusíte, jako často my muži, procházet zkouškou a poznáním (které je nezdířka bolestivé), než si uvědomíte potřebu vzájemného vztahu a důležitost trvalého a věrného závazku.

A ve zprávě o stvoření člověka z 2. kap. Gn je také poučení pro nás muže: važme si vztahu, který nám ženy nabízejí a milujme je upřímně a z celého srdce, protože jsou toho hodny. Učí nás to, co do nich Bůh vložil a co my muži musíme tak těžce objevovat.

Podívejme se vnívat ještě na další zajímavé postřehy z tohoto textu:

1. Nejprve si všimněme výrazu, který je použit pro tvoření ženy. Doslova je zde napsáno, že Bůh ženu „**vystavěl**“. Žena nebyla pouze „uplácána“ z hlíny jako Adam, ale byla „architektonicky“ vystavěna. Použití výrazu „bñh“ (vystavět) navozuje myšlenku estetického záměru a obzvláštní pozornosti, kterou Bůh věnoval jejímu stvoření. Ne nepodstatným detailem je dále skutečnost, že i když žena pochází z části Adamova těla, Adam sám na tom nemá žádnou zásluhu, protože mu Bůh „dal narkózu“, dosl. „**uveďl na něj hluboký spánek**“. Proto Adam, a tedy analogicky žádný muž, nemá žádné právo cítit se být výš než Eva, či kterákoliv jiná žena. On sám k tomu nepřispěl ani „mrknutím oka“. Vše byla Boží stvožitelská práce.

2. Hned dále čteme, že Bůh ženu vytvořil z Adamova žebra. Zdá se že opět Bůh dělá záměrně něco, co má hlubokou symboliku. Výraz „**řib**“ lze přeložit jako „**žebro**“, ale také jako „**bok**“. Bezpochyby je zde uložena myšlenka indikující vzájemný vztah, neoddělitelnou jednotu společného života, do níž byli jak Adam, tak Eva vzájemně zainteresováni. Je vhodné zde také připomenout známý výrok: „*Bůh nestvořil ženu z Adamovy paty, aby byla Adamovi podřízena, ani z Adamovy hlavy, aby nad ním vládla, ale z jeho boku, aby mu byla rovnocennou partnerkou*“.

3. Poslední poznámka k tomuto textu se týká námitky, že to byl přece Adam, kdo pojmenoval svou ženu (v. 23), a proto má muž nad svojí ženou vládnout, protože když ve Starém zákoně někdo někoho pojmenuje, činí tak ze své nadřazené pozice (viz Adam pojmenoval zvířata). Zde je namísto poukázat na hebrejské výrazy, jimiž se označují „**muž**“ a „**žena**“ („**íš**“, „**íšša**“). Kraličtí se tento podobný názvuk pokusili přeložit jako „muž“ a „mužatka“ a ČEP jako „muž“ a „mužena“. Je důležité si však především uvědomit, že se zde nejedná o osobní jméno, ale pouze o identifikaci druhu a pohlaví.

To je potvrzeno a) vzájemně velice podobnými výrazy íš a íšša; b) tím, že ve v. 24 je napsáno, že muž (íš) bude lnout ke své ženě (íšša) a myslí se zde muž a žena obecně a ne konkrétně Adam s Evou; c) Adam skutečně pojmenoval svou ženu (Eva) Gn 3,20, ale to se stalo až po té, co oba narušili svůj vztah k Bohu a jeden k druhému a museli odejít z ráje. Výraz íšša tedy není důkazem pro nadřazenost muže, ale potvrzením jeho radostného vyznání nad stvořením partnerky, kterou identifikoval jako svůj druhový protějšek, jako rozpoznání svého druhého já, se kterým bude tvořit jeden celek.

Lze tedy uzavřít, že ani 2. kapitola Gn nám nedává žádný důvod k tomu, abychom v Božím stvožitelském díle vnímali jakoukoliv hierarchii mezi pohlavími. Naopak nás tento text utvrzuje v rozpoznání Božího záměru, kterým je rovnoprávný a partnerský vztah mezi mužem a ženou.

Příště se podíváme na text, který zachycuje Boží slovo k ženě po kritickém incidentu v Edenu.

- Pavel Š.-

Uvedené citace biblických textů byly přeloženy autorem s maximální snahou o doslovné znění.

SBOROVÉ INFO ?

Nejkrásnější měsíc v roce otevřel svoji náruč v němž nám příroda nabízí k obdivu čerstvě rozpučelý život. Pohled na prosluněnou štavnatou zeleň, nechť je lékem na naši různými bolestmi okoralou mysl.

Měsíc květen bude ve znamení **konference českého sdružení naší církve**. Ve dvou termínech budu náš sbor zastupovat jako vámi zvolený delegát. Vyvrcholením

bude **společná slavnostní sobota 31.5. ve velkém sále kongresového centra v Praze**. Připravme se na prožití radosti ze vzájemného setkání, k vyjádření vděčnosti našemu Pánu za jeho vedení, připravme se na oslovení jeho slovem, krásou hudby a zpěvu. Hostem slavnostní soboty bude br. Puol, tajemník euroafrické divize. **Místní shromáždění v našich městech odpadají.**

*„Vy, kdo se bojíte Hospodina,
doufejte v Hospodina,
je vám pomoci a štítem.
Hospodin na nás pamatuje,
on nám žehná, žehná těm,
kteří se bojí Hospodina,
Jak malým, tak velkým.“*

© 2003 Mladá Boleslav
Editor si vyhrazuje právo na změnu ceny aktuálního čísla
úměrně jeho rozsahu.

První sobotu v červnu proběhne v našem sboru **regionální pobožnost s účastí sborů Brandýs n/L, a Neratovice-Mělník**. Kázáním nám bude sloužit br. Váša Vondrášek, na kterého moc rádi vzpomínáme, když u nás působil na přelomu roku 95/96 jako praktikant teologického semináře.

Sbírký březen + duben 2003

Na sbor	5072,10
Misie	1686,-
ADRA	1326,-
13. So	2160,-

Narozeniny

Nyplová Miluška	25. 4.
Petr Kubát	3. 5.
Květa Mesárová	5. 5.
Karel Nypel	7. 5.
Marta Pavelková	19. 5.
Anička Vopeláková	11. 4.
Martin Bombard	12. 4.
Filip Ňorba	30. 4.
Filip Brodský	1. 5.
Eliška Kuruczová	2. 5.

Všem mlým bráškům, sestřičkám i dětem přejeme plno jarní svěžesti a inspirace a dobrou náladu a radost z Boží blízkosti a posíláme zaslíbení z Žalmu 115: